

ORDENEN

KAPITEL 1

ORDENENS PLIGTER

I

DISCIPLENES LIV

1. Den som ønsker at blive min discipel, må være villig til at forsage sin familie, sit verdslige liv og sin formue. Den som har opgivet alle disse ting til fordel for Læren, er min discipel og kan kaldes en hjemløs discipel.

Selv om en mand bærer mine klæder eller følger i mine fodspor, er han langt fra mig, hvis hans sind er forstyrret af begær. Selv om han klæder sig som en munk, ser og forstår han ikke Læren, og den som ikke forstår Læren, ser ikke mig.

Men den som har vendt sig fra begæret og er blevet ren i sindet, er mig nær selv om han er tusind mil fra mig. For den som ser min lære ser også mig.

2. En hjemløs discipel må gøre de fire følgende regler til grundpiller i sit liv:

Han må kun bære brugte klæder. Han må få sin føde ved tiggeri. Hans husly for natten skal være steder som under et træ eller på en sten. Han må kun bruge en speciel medicin lavet af urin.

En tiggermunk går med en skål i hånden fra hus til hus for at bede om mad, men han gør det ikke fordi han er blevet tvunget til det af andre, han gør det fordi han tror på at han ved at gøre det kan slippe for denne verdens lidelser.

En tiggermunks liv er ikke let, og han bør opgive det, hvis han ikke kan holde sit sind fri for griskhed og vrede eller ikke kan kontrollere de fem sanser.

3. For at kunne betragte sig selv som en tiggermunk, må man, når man bliver spurgt, kunne svare på følgende måde: „Jeg vil gøre alt for at overholde reglerne for en

Ordenens pligter

tiggermunks liv. Jeg vil være taknemmelig mod dem som giver mig mad, og forsøge at gøre dem lykkelige, og samtidig gøre mit bedste for at opnå mit formål.”

Hvad må en tiggermunk bestræbe sig på? Han må være beskeden og skamme sig, hvis han begår en fejl. Han må holde legemet, talen og sindet rent, og vogte indgangene til de fem sanser. Han må ikke lade sig friste af flygtige forlystelser, og ikke rose sig selv eller bagtale andre. Han må ikke være doven eller sove for meget.

Han bør sidde og meditere eller spadsere en tur, før han lægger sig om aftenen. Han bør sove på sin højre side med samlede fødder, og før han sover, må han tænke på, hvilket tidspunkt han skal stå op næste morgen. Ved dag gry bør han igen meditere, eller tage sig en spadsertur.

I det daglige liv må han bestræbe sig på at have et rent, retfærdigt sind. Han bør udsøge sig et sted, hvor han i fred og ro kan meditere, og gøre sind og legeme rent ved at fjerne griskhed, vrede, uforstandighed, uopmærksomhed, fortrydelse og tvivl.

Med et koncentreret sind bør man stræbe efter visdom, undertrykke begæret, og kun forsøge at opnå Erkendelsen.

4. Hvis en tiggermunks sind fyldes af griskhed, vrede, had, jalousi, indbildskhed og selvoptagethed, da bærer han på et tveægget sværd, kun dækket af et tyndt klæde.

Man er ikke tiggermunk, blot fordi man har munkeklæder på og bærer en tiggerskål, eller er i stand til at læse en sutra. En sådan person er blot af ydre en tiggermunk.

Selv om han ser ud som en tiggermunk, er han ikke i stand til at udslukke begæret. Et barn, som har fået munkeklæder på, kan ikke kaldes en tiggermunk.

Kun de som kan koncentrere sig, erhverver sig visdom, udslukker begæret og oprigtigt søger at finde vejen til Erkendelsen, kan kaldes rigtige tiggermunke.

En rigtig tiggermunk vil søge at opnå Erkendelsen, selv om hans blod vil størkne, eller hans knogler vil

Ordenens pligter

brække herved. Han vil til sidst nå sit mål og vise dette med sine gode handlinger.

5. Det er tiggermunkes gerning at udbrede Læren. De må prædike læren for alle og vække de uvidende, hjælpe mennesker til at få de rette synspunkter, og rejse overalt for at udbrede læren, selv om det medfører fare for deres liv.

Men det er ikke let at udbrede Buddhas lære, og tiggermunkene må derfor bære Buddhas klæder, sidde på Buddhas plads, og gå ind i Buddhas rum.

At bære Buddhas klæder, vil sige at være beskeden og tålmodig. At sidde på Buddhas plads betyder at forstå at alle ting er uden substans, og ikke at være knyttet til noget. At gå ind i Buddhas rum, vil sige at føle medlidenhed med alle mennesker.

6. De som ønsker at prædike Buddhas lære må indprente sig de fire følgende ting: de må opføre sig korrekt; de må vælge deres ord omhyggeligt; de må være sig deres motiv for at prædike bevidst, og de må have medlidenhed med andre mennesker.

For det første, må de, som prædiker læren, have fødderne solidt plantet på tålmodighedens jord. De må være milde og ikke blive voldsomme; de må konstant tænke på tingenes forgængelighed, og undgå at blive kynttet til noget. Hvis de kan dette, vil de også være i stand til at handle rigtigt.

For det andet vil de møde forskellige situationer og mennesker, men de må bestræbe sig på at undgå mennesker med stor magt og onde mennekser. De må også undgå at have kontakt med det modsatte køn. De må altid bestræbe sig på at forbedre deres sind og altid tænke på, at alt opstår som følge af årsagssammenhænge. De må ikke foragte og se ned på andre, og ikke tale om andres fejl.

For det tredje må de bevare deres sindsro, betragte Buddha som deres åndelige far, og den som søger vejen, som deres lærere. De må have stor medlidenhed med

Ordenens pligter

andre mennesker, og prædike Læren upartisk for alle mennesker.

For det fjerde må de bestræbe sig på at lade deres store medlidenhed omfatte alle mennesker, som Buddha gjorde det, og de bør især ønske at prædike Læren for, og vise vejen til Erkendelsen for, de mennesker som ikke har hørt om Læren.

II

LÆGFOLKETS VEJ

1. Det er blevet forklaret, at det at tro på Buddha vil sige at tro på de tre skatte: Buddha, Læren (Dharma) og Ordenen (Sangha).

Lægfolk må derfor have en urokkelig tro på Buddha, hans lære, og Ordenen, og forsøge at leve i overensstemmelse med Læren.

Lægfolket må også følge de fem bud: ikke dræbe, stjæle, bedrive hor, lyve, eller drikke alkohol.

Ordenens pligter

Lægfolk bør ikke blot tro på de tre skatte og overholde budene; de må også forsøge at hjælpe andre, især slægtninge, venner og bekendte, til at gøre det samme, således at de også kan få glæde af Buddhas store barmhjertighed.

Lægfolk bør altid huske på, at grunden til, at de tror på de tre skatte og overholder budene, er, at de skal blive i stand til at opnå Erkendelsen, og de bør derfor, selv om de lever i denne begærets verden, forsøge at udslukke begæret de omgives af.

De må ikke glemme, at de før eller senere må tage afsked med deres forældre, familie og endog med deres eget liv. De bør derfor ikke knytte sig til forgængelige ting, men i stedet forsøge at opnå Erkendelsen, hvori intet er forgængeligt.

2. Hvis lægfolk lytter til Læren og tror oprigtigt på den, vil de snart opleve en stor skinnende lykke.

Ordenens pligter

Det troende sind er rent og mildt, undgår skænderier, påfører ikke andre lidelse, men tænker kun på de tre skatte: Buddha, Dharma og Sangha. Et sådant sind fyldes med lykke, og spreder sit lys overalt.

De troende bliver ét med Buddha, og ophører med at tro på eksistensen af „Jet' et". Derfor vil de leve et liv uden frygt, og uden at bekymre sig om bagtalelser.

De frygter ikke døden, fordi de skal genfødes i Buddhas Rene Land. Da de har en urokkelig tro på Lærens sandhed og hellighed, kan de uden frygt prædike denne tro for andre.

Da deres sind er fyldt med medlidenhed med alle mennesker, vil de behandle alle ens, hverken have sympati for nogen eller nære afsky for andre, og da deres sind er rent, vil også deres handlinger være rene.

Deres tro vil styrkes, hvad enten de lever i velstand eller fattigdom. Hvis de kender skammen, ærer Buddhas lære, er rene i tale og handlinger, er oplyst af visdommen,

og er urokkelige som et bjerg i troen, da vil de komme stadig længere ad vejen til Erkendelsen.

Hvis deres tro på Buddha er stærk, vil de, selv om de må leve under svære vilkår, blandt folk med urene sind, være i stand til at få dem til at forbedre sig.

3. Derfor må man først og fremmest ønske at høre Buddhas lære.

Hvis nogen fortæller én, at det er nødvendigt at gå gennem ild for at nå Erkendelsen, da må man være villig til at gøre dette.

For ved at gå gennem denne brændende verden for at høre Buddhas navn vil man være i stand til at finde vejen til frelsen.

Hvis man ønsker at følge Buddhas lære, må man ikke være egoistisk, men vise velvilje mod alle; man bør respektere og tjene dem som fortjener det, og føle medlidenhed med alle.

Ordenens pligter

Lægfolk skal derfor lytte til Læren, tro på den, ikke misunde andre, og ikke lade sig vildlede af andres ord. Man må bestræbe sig på kun at tænke på hvad man selv bør gøre, eller ikke bør gøre. Det vigtigste er at disciplinere sit eget sind.

De som ikke tror på Buddha og kun tænker på sig selv, er snævertsynede, og altid urolige og utålmodige. Men de som tror på Buddha, tror på at der findes en altomfavnende kraft og barmhjertighed, og får derfor et åbent og roligt sind.

4. De som lytter til læren, knytter sig ikke til deres legeme, for de ved, at det er forgængeligt, at det samler lidelser, og er oprindelsen til alt ondt.

Men samtidig forsømmer de ikke at tage vare på deres legemer. De gør det ikke for at kunne hengive sig til nydelser, men for at kunne finde vejen til Erkendelsen, og prædike denne viden for andre.

Hvis de ikke tager vare på deres legeme, kan de ikke leve længe, og lever de ikke længe, kan de ikke praktisere

Læren selv, eller videregive den til andre.

Den som ønsker at krydse en flod, passer godt på sin tømmerflåde. Den som skal rejse langt, behandler sin hest godt. På samme måde må en mand som ønsker at søge Erkendelsen, passe godt på sit legeme.

De som tror på Buddha, bærer ikke klæder for at pynte sig selv, men kun for at dække deres nøgenhed, og for at beskytte mod kulde og varme.

De må ikke spise for nydelsens skyld, men for at nære og styrke legemet, så de kan modtage Læren og prædike den for andre.

Man må heller ikke bo i et hus af forfængelighed og for at vise sin status. Man må forestille sig, at ens hus er som Erkendelsens hus, som beskytter mod begærets tyve, og en forkert lære.

Man må derfor ikke tænke på disse ting som noget der eksisterer for ens fornøjelses skyld, og ikke føle stolthed fordi man ejer dem. Man må kun tænke på dem som midler til at kunne opnå Erkendelsen, og prædike læren for andre.

Ordenens pligter

Selv når man er hjemme og sammen med sin familie, må man tænke på læren. Med visdom og medfølelse må man tjene sin familie, og med forskellige metoder forsøge at lede den ad den rette vej til Erkendelsen.

5. Lægfolk i Ordenen må hver dag tænke på hvordan de kan tjene deres forældre, leve med deres familier, og på hvordan de kan kontrollere sig selv og tjene Buddha.

Når de tjener deres forældre, må de beskytte og pleje dem under alle forhold, og bestræbe sig på altid at leve i harmoni med dem. Når de er sammen med kone og børn, må de flygte fra begærets fængsel.

Når de hører musik, må de erindre sig nydelsen ved at modtage læren, og når de opholder sig i et værelse, må de huske på glæden ved at opnå de vises tilstand, hvor man evigt er beskyttet mod urenheder.

Endvidere må de, når de giver et offer, forsøge at rense sindet for al griskhed. Når de befinder sig inde i en folkemængde, må de forestille sig, at de befinder sig sammen med de vise samlet om Buddha. Når de kommer ud for ulykker, må de forsøge at bevare sindsroen.

Ordenens pligter

Når de tror på Buddha, skal de sammen med andre søge hans visdom.

Når de tror på Læren, skal de sammen med andre søge den visdom, som er altomfattende som havet.

Når de tror på Ordenen, skal de sammen med andre dyrke det fredelige broderskab, uden at lade sig forstyrre af selviske interesser.

Når de tager klæder på, må de også huske at bære godhedens og ydmyghedens klæder.

Når de ønsker at tømme sig selv, må de også ønske at frigøre sig fra griskhed, vrede og uforstandighed.

Når de går ned ad en stejl bakke, må de forestille sig, at det er vejen til Erkendelsen, som vil lede dem ud af forblindelsens verden. Når de går ned ad en bakke, må de ønske at kunne gå dybere ned i læren for at forstå den til bunds.

Når de ser en bro, må de ønske at lave Lærens bro, som folk kan gå over på Vejen til Erkendelsen.

Ordenens pligter

Når de ser en bedrøvet mand, må de beklage verdens forgængelighed.

Når de ser et griskt menneske, må de have et stærkt ønske om at undslippe deres forblindelse, og opnå Erkendelsens rigdom.

Når de får serveret velsmagende mad, må de holde måde, og ønske at undgå at knytte sig til noget.

Når de får serveret mad, som ikke smager godt, må de ønske, at de evigt kan undgå grådighed.

Under sommerens hede må de ønske, at de kan frigøre sig fra begærets hede og opleve Erkendelsens kølighed. Under vinterens strenge kulde, må de tænke på Buddhas varme barmhjertighed.

Når de reciterer en sutra, må de ønske at bevare læren og aldrig glemme den.

Når de tænker på Buddha, må de ønske sig at have øjne som Buddha.

Når de falder i søvn om aftenen, skal de ønske at deres legeme, tale og sind vil blive rensset og fornyet; når de vågner om morgenen, skal de ønske at de må være

vågne for at kunne forstå alt.

6. De som tror på Buddhas lære, ved, at alt er uden substans, og ringeagter derfor ingen hændelser i denne verden; de tager mod dem som de er, og prøver at bruge dem som midler til at opnå Erkendelsen.

De må ikke tro, at denne verden ikke har nogen mening fordi den er fuld af illusioner, og at kun Erkendelsens verden er rigtig. De må i stedet søge at finde Erkendelsen i alle ting i denne verden.

Hvis man ser på verden med øjne sløret af uvidenhed, vil den se meningsløs og forkert ud, men hvis man ser på den med visdommens klare øjne, vil man se den som Erkendelsens verden.

Sandheden er, at der ikke findes to verdener, en verden som har mening, og en verden som er uden mening, eller en god og en dårlig. Det er kun mennesker, som foretager en sådan sondring; i virkeligheden er der kun én verden.

Hvis de kan afholde sig fra at foretage sådanne sondringer, og lade visdommens lys skinne, vil de kunne

Ordenens pligter

se, at der kun er én verden, i hvilken alt har mening.

7. De som tror på Læren, tror på Buddha, og med denne tro indser de verdens storslåethed og kan endvidere ydmygt tjene andre mennesker.

Derfor er troende uden stolthed, derfor er de ydmyge og tjener andre. Deres sind er som jorden, som fordomsfrit nærer alt, tjener uden at beklage sig, udholder alle lidelser, er pålidelig, og sår godhedens frø i fattige menneskers sind.

Det sind som har medlidenhed med de fattige, bliver som en mor for alle mennesker, ærer alle mennesker og betragter dem som sine egne forældre og gode lærere.

Selv om tusindvis af mennesker hader de troende, betragter dem som fjender og forsøger at skade dem, vil det ikke nytte, for en dråbe gift kan ikke gøre skade i et stort ocean.

8. De som tror på Læren, vil ved at genkalde sig den opnå lykke, og føle taknemmelighed ved at erkende, at

denne tro kommer fra Buddhas styrke, og er en gave fra ham.

I begærets dynd findes troens frø ikke, men Buddhas medlidenhed kan plantes der, således at troen på Buddha vokser.

Som det er blevet forklaret tidligere, kan det velduftende Chandana-træ ikke vokse i en skov af giftige Eranda-træer. Således kan troen på Buddha heller ikke vokse i et sind som er fyldt med begær.

Men i virkeligheden blomstrer glædens blomster der, og det skyldes, at dens rødder er et andet sted, nemlig i Buddhas hjerte.

Hvis en troende følger sine indskydelser, vil han blive jaloux, misundelig, hadefuld, vred, og skade andre, fordi hans sind er blevet fyldt med griskhed, vrede og uforstandighed. Men hvis han vender tilbage til Buddha, vil han kunne udføre endnu større tjenester for ham, som beskrevet ovenfor. Dette må i sandhed betragtes som et under.

KAPITEL 2

LEVEREGLER

I

FAMILIELIVET

1. Det er forkert at tro, at ulykker kommer fra øst eller fra vest. De kommer indefra, fra ens eget sind. Det er derfor uforstandigt at være på vagt mod udefra kommende farer, men ikke kontrollere sindet.

Det har længe været skik, at folk straks efter de står op om morgenen, skyller munden og vasker ansigtet, og derefter bøjer sig i seks retninger; øst, vest, syd, nord, op, og ned, for at beskytte sig mod alle farer, og derved kunne leve i fred dagen igennem.

Men Buddhas lære er forskellig. Buddha siger, at vi skal vise respekt for sandhedens seks retninger, og må handle oprigtigt og med omtanke for at undgå ulykker.

For at beskytte sig i disse seks retninger, er det nødvendigt at fjerne urenhederne fra „de fire hand-

linger”, at kontrollere „de fire onde sind”, og tilstoppe „de fire seks huller”, som ødelægger familie og ejendom.

„De fire gerninger” vil sige drab, tyveri, hor og løgn.

„De fire onde sind”, er griskhed, vrede, uforstandighed og frygt.

„De seks huller”, som ødelægger familie og ejendom, er alkohol, som får en til at opføre sig ubesindigt, at gå for sent i seng, at forlyste sig med musik og teater, at hengive sig til hasardspil, at omgive sig med dårlige venner, og at forsømme sine pligter.

Efter at have fjernet disse urenheder, undgået disse sindstilstande, og tilstoppet disse seks huller, bøjer Buddhas disciple sig i sandhedens seks retninger.

Hvad er sandhedens seks retninger? Det er øst for forældrenes og barnets vej, syd for lærernes og elevernes vej, vest for ægteparrets vej, nord for vennernes vej, nedad for herrens og tjenerens vej, og opad for Buddhas disciples vej.

Leveregler

Et barn bør ære sine forældre og gøre fem ting for dem: Det bør tjene dem og hjælpe dem med deres arbejde, værne om slægten, beskytte familiens ejendom, og holde messe for dem, efter de er døde.

Forældrene bør gøre fem ting for deres børn: Undgå at gøre ondt, tjene som et godt forbillede, give dem en uddannelse, hjælpe dem med at blive gift, og lade dem overtage familiens ejendom til den rette tid. Hvis forældre og børn følger disse regler, vil familien altid leve uden stridigheder.

En elev bør rejse sig når læreren kommer ind, tjene ham, følge hans vejledninger, ikke glemme at give ham ofre, og lytte med respekt til hans undervisning.

En lærer skal, på sin side, opføre sig rigtigt og tjene som et godt eksempel for eleverne. Han skal korrekt videregive det, han selv har lært, forberede eleven til at modtage ære, og huske at beskytte ham mod alt ondt. Hvis en lærer og hans elev følger disse regler, vil forholdet mellem dem altid være godt.

En mand må behandle sin kone med respekt og

venlighed, og være hende tro. Han skal lade hende tage sig af arbejdet i huset, og af og til give hende gaver. Konen må ikke forsømme pligterne i huset, hun må behandle tjenestefolkene godt, være sin mand tro, og ikke ødsle mandens indtægter bort. Hvis et ægtepar følger disse regler, vil det kunne leve lykkeligt og uden skænderier.

Reglerne for venskab siger, at vennerne altid skal føle sympati for hinanden, give det som den anden mangler, altid tale pænt til hinanden, og forsøge at hjælpe hinanden.

Man skal forsøge at forhindre, at ens ven kommer på afveje, beskytte hans ejendom, og hjælpe ham med gode råd når han får problemer, og hvis det bliver nødvendigt, endog forsørge hans familie. Gør venner således, vil de bevare venskabet, og leve lykkeligt i hinandens selskab.

En herre må gøre fem ting for sine tjenere. Han bør give dem arbejde i overensstemmelse med deres evner, give dem en god løn, tage sig af dem, når de er syge, dele gode ting med dem, og give dem tilstrækkelig fritid.

En tjener må gøre fem ting for sin herre. Han må stå

Leveregler

op før sin herre om morgenen, og gå i seng efter ham om aftenen. Han må altid være ærlig, bestræbe sig på at gøre sit arbejde så godt som muligt, og ikke kaste skam over sin herres navn. Hvis herren og tjeneren følger disse regler, vil de kunne leve fredeligt og uden stridigheder.

En troende bør få hele sin familie til at følge Buddhas lære. De bør alle respektere deres buddhistiske lærer, behandle ham høfligt, følge hans vejledninger, og huske at give ham offergaver.

En lærer som prædiker Buddhas lære, må forstå læren rigtigt, forkaste forkerte fortolkninger, fremhæve det gode, og forsøge at lede de troende ad den rette vej.

Følger en familie disse regler og lader den sande lære være midtpunktet i tilværelsen, vil familien trives.

Et menneske som bøjer sig i de seks retninger, gør det ikke for at beskytte sig mod udefra kommende ulykker, men for at hindre, at onde tanker opstår i dets eget sind.

2. Et menneske må selv kunne afgøre, hvem det ønsker at være venner med, og hvem det ønsker at undgå.

Dem som det bør undgå, er de griske, dem som taler for meget, dem som bruger falsk smiger, og dem som er ødsle.

Dem som det bør være venner med, er dem som er hjælpsomme, dem som vil tage del i ens sorger og lykke, dem som giver gode råd, og dem som kan føle sympati for andre.

En sand ven er én, som altid vil følge vejen, altid bekymre sig for sin vens velbefindende, trøste ham, hvis han rammes af ulykker, og ikke røbe hans hemmeligheder.

Det er ikke let at finde en sådan ven, og man bør derfor også selv forsøge at blive en sådan ven. Som solen skinner og opvarmer jorden, vil en sand ven med sine gode gerninger bringe lys og varme til samfundet.

3. Man vil ikke kunne gengælde sine forældres godhed, selv om man bar sin mor på sin højre skulder og sin far på sin venstre skulder i hundrede år.

Og selv om man badede sine forældre i velduftende vand hver dag i hundrede år, opfyldte alle forpligtelser

Leveregler

mod sine forældre, fik dem gjort til konge og dronning, og gav dem alle rigdomme i verden, ville det ikke være muligt at gengælde deres godhed.

Men hvis man kan lede sine forældre til Buddhas lære, og overtale dem til at forlade den forkerte vej og begæret, så vil man have gjort mere end at gengælde deres godhed.

Buddha vil altid være til stede i det hus, hvor forældrene bliver respekteret.

4. I et hjem kommer mennesker i nær kontakt med hinanden, og hvis sindene elsker hinanden, bliver hjemmet som en blomstrende have. Men hvis sindene har et uharmonisk forhold, vil det være som om en storm raser gennem haven.

Hvis der opstår uoverensstemmelser i ens familie, bør man ikke give andre skylden, men i stedet forsøge at kontrollere sit eget sind, og følge den rette vej.

5. Der var engang en mand, som var meget troende. Før han blev voksen, døde hans far, men han levede derefter med sin mor, og blev senere gift.

Først levede de tre lykkeligt sammen, men på grund af en mindre uoverensstemmelse begyndte konen og svigermoderen at hade hinanden. Deres forhold blev dårligere og dårligere, og til sidst rejste svigermoderen bort.

Nogen tid efter at svigermoderen var rejst, fik det unge par en søn. Svigermoderen hørte fra andre, at den unge kone skulle have sagt: „Min svigermore plagede mig altid, og mens vi boede sammen, skete der aldrig noget godt; men efter at hun forlod os, skete denne lykkelige begivenhed.”

Svigermoderen blev da meget vred, og råbte: „Der findes ingen retfærdighed i denne verden, hvis der sker lykkelige begivenheder, fordi en mor drives fra sit hjem.”

„Vi må begrave en sådan retfærdighed,” råbte hun som en vanvittig, og gik til en gravplads for at holde en begravelsesceremoni.

En gud hørte om dette, og viste sig for hende for at tale hende hende til fornuft, men forgæves.

Da sagde guden til hende: „Skal jeg da lade din

Leveregler

svigerdatter og hendes barn brænde for at tilfredstille dig?”

Da svigermoderen hørte dette, forstod hun sin fejltagelse, og bad guden om i stedet at beskytte dem. Også hendes søn og svigerdatter indså, hvilken uret de havde gjort hende, og kom til gravpladsen for at bede om forladelse. Guden fik dem forsonet, og derefter levede de atter lykkeligt sammen.

Retfærdigheden forsvinder aldrig, medmindre man selv vender sig fra den. Den kan synes at forsvinde, men i virkeligheden eksisterer den altid. Hvis den synes at forsvinde, er det, fordi man mister den i sit eget sind.

Uoverensstemmelser kan ofte medføre uoverskuelige ulykker. En mindre misforståelse kan føre til en stor katastrofe. Man må især i det daglige liv med sin familie være på vagt overfor dette.

6. Alle i en familie må arbejde som flittige myrer og bier, og ingen må forvente, at deres arbejde bliver gjort af andre.

Man må heller ikke tænke, at alt hvad man har tjent, tilhører en selv. Noget af det må man dele med andre, noget må opspares til brug i nødssituationer, noget må

anvendes til at hjælpe landet og samfundet, og noget må gives til de religiøse lærere.

Man bør altid huske, at der findes ikke noget i denne verden som kan kaldes „mit”. Det man kommer i besiddelse af, er betinget af årsagsforhold, og er kun noget man får til lån i en kortere periode. Derfor må man være omhyggelig med sine ting, og ikke bruge dem til selviske formål.

7. Kong Udayanas kone, dronning Syamavati, gav en gang Ananda fem hundrede stykker klæde. Ananda blev meget glad for denne gave.

Da kongen hørte dette, mistænkte han Ananda for at have modtaget klædestykkerne på grund af griskhed, og spurgte ham derfor, hvad han havde i sinde at bruge dem til.

Ananda svarede: „Deres majestæt, mange af munkene går i laset tøj. Jeg vil derfor give klæderne til dem.”

„Hvad vil I gøre af de gamle klæder?”

„Vi vil lave sengetæpper af dem.”

„Hvad vil I gøre med de gamle sengetæpper?”

„Vi vil lave pudebetræk af dem.”

„Hvad vil I gøre med de gamle pudebetræk?”

„Vi vil lave gulvtæpper af dem.”

Leveregler

„Hvad vil I gøre af de gamle gulvtæpper?”

„Vi vil bruge dem til at tørre fødderne i.”

„Hvad vil I bruge de gamle tørreklude til?”

„Vi vil lave karklude af dem.”

„Hvad vil I bruge karkludene til?”

„Deres majestæt, dem vil vi rive i små stykker, blande dem med mudder, og bruge dem til at lave vægge med.”

Alt må bruges med omtanke. Alt må genbruges. For intet er „vores”, alt hvad vi har, ejer vi kun midlertidigt.

II

KVINDENS LIV

1. Der findes fire typer kvinder: Den første type er de som let bliver vrede uden grund, som ofte skifter mening, som er griske, som bliver misundelige, når andre er lykkelige, og som ikke hjælper folk i nød.

Den anden type er kvinder, som også let bliver vrede over småting, ofte skifter mening, og som er griske, men som ikke er misundelige, når andre har medgang, og som hjælper folk i nød.

Den tredje type er de kvinder som er tolerante, og som ikke let bliver vrede. De skifter heller ikke let

mening, og kan kontrollere deres griskhed, men de er misundelige, når de ser andres lykke, og har ingen medfølelse med folk, der lider nød.

Den fjerde type er de kvinder, som er tolerante, ikke let bliver vrede, som kan kontrollere deres griskhed, og som føler med, og hjælper, de mennesker som lider nød.

2. Når en ung kvinde gifter sig, må hun huske følgende gode forsætter: „Jeg vil ærbødigt tjene min mands forældre. De har givet os alle de goder, vi har, og er vore beskyttere; derfor må jeg være taknemmelig mod dem, og hjælpe dem når som helst jeg har mulighed for det.”

„Jeg må vise ærbødighed for min mands lærer, fordi han har givet min mand den hellige lære, uden hvilken vi ikke kan leve et rigtigt liv.”

„Jeg må kultivere mit sind således at jeg er i stand til at forstå min mands arbejde, og jeg må aldrig vise ligegyldighed overfor hans arbejde.”

„Jeg må kende hver enkelt tjeners mentalitet og evner, og finde ud af hvilke livretter han har, således at jeg kan tage mig godt af ham. Jeg vil være påpasselig med min mands indtægter og ikke kun bruge dem til mine

Leveregler

egne formål.”

3. Forholdet mellem mand og kone blev ikke blot skabt for deres bekvemmeligheds skyld. Det har en dybere betydning end den at to kroppe bor sammen under samme tag. Mand og kone skal sammen bestræbe sig på at forbedre deres sind ved at følge anvisningerne i den hellige lære.

Et gammelt ægtepar, som blev omtalt som det ideele ægtepar, kom engang til Buddha og sagde: „Herre, vi har kendt hinanden siden barndommen, og har været gift i mange år, men der har aldrig været nogen overensstemmelser mellem os, og vi har altid været hinanden tro. Fortæl os nu, om vi også kan leve sammen som ægtepar i det næste liv.”

Buddha svarede dem således: „Hvis I begge har den samme tro, modtog Læren på den samme måde, gør de samme gode gerninger, og har den samme visdom, så vil I leve med det samme sind efter genfødslen.”

4. Sujata, den rige købmand Anathapindadas ældste søns kone, var overlegen, viste ingen respekt for andre, lyttede ikke til sin mands eller sine svigerforældres råd, og derfor opstod der uoverensstemmelser i familien.

En dag besøgte Buddha Anathapindada og så forholdene i hjemmet. Han kaldte på Sujata og sagde til hende:

„Sujata, der findes syv typer koner.”

„Den første type er som en morder. Hun har et urent sind, ærer ikke sin mand, og til sidst vil hun give sit hjerte til en anden.”

„Den anden type er som en tyv. Hun forstår ikke sin mands arbejde, og tænker kun på at tilfredstille sig selv. Hun bortøder sin mands formue for at kunne more sig selv, og stjæler derfor fra ham.”

„Den tredje type er som en mand, hun forsømmer husholdningen, er doven og skælder sin mand ud.”

„Den fjerde type er som en mor. Hun tager sig af sin mand, som var han hendes barn, elsker ham, og er påpasselig med hans indtægter.”

„Den femte type er som en søster. Hun er oprigtig, og tjener sin mand som en ærbar og trofast søster.”

„Den sjette type er som en ven. Hver gang hun ser sin mand, glædes hun, og hun behandler ham som en ven,

Leveregler

hun ikke har mødt i lang tid. Hun opfører sig korrekt og viser ærbødighed for sin mand.”

„Endelig er der typen, der er som en tjenestepige. Hun hjælper manden godt og respekterer ham, og følger hans råd. Hun er hverken selvisk eller hadefuld, og prøver altid at gøre sin mand lykkelig.”

Buddha spurgte den unge kone: „Sujata, hvilken type ønsker du at blive?”

Da Sujata hørte dette, skammede hun sig, og lovede, at hun ville blive som tjenestepigen, og tjene sin mand, så de sammen kunne finde den rette vej til Erkendelsen.

5. Amrapali var en af Vaisalis velhavende og berømte kurtisaner, som havde mange prostituerede i sin tjeneste. En dag besøgte hun Buddha og bad om hans vejledning.

Buddha sagde til hende:

„Amrapali, en kvinde bliver let vildledt, hun har et stærkt begær, og bliver let jaloux. På vejen mod Erkendelsen, vil hun derfor møde flere hindringer end manden.”

„Det er derfor vanskeligere for en kvinde at følge den rette vej, især hvis hun er ung og smuk. Du må overvinde alle fristelser for at kunne finde vejen til Erkendelsen.”

„Amrapali, du må huske, at fristelser som rigdom og elskov ikke er skatte, der varer evigt. Kun Erkendelsen er en evig skat. Sunde stærke mennesker bliver også syge, unge vil ældes, og alle som lever, må til sidst dø. Nogle må forlade den de elsker, og leve med en de hader; man kan ikke få alt hvad man ønsker sig. Sådan er livets lov.”

„Det eneste som kan beskytte dig, er Erkendelsen. Du må derfor skynde dig at finde vejen til denne.”

Hun fulgte hans råd, blev hans discipel, og skænkede en smuk park til Ordenen.

6. Mænd og kvinder har lige store muligheder for at finde vejen til Erkendelsen. Hvis en kvinde beslutter sig til at søge Erkendelsen, vil hun blive „en oprigtigt søgende

Leveregler

kvinde.”

Kong Prasenajit og dronning Ayodhyas datter, Malika, søgte Erkendelsen. Hun var stærk i troen og gav i Buddhas nærværelse følgende ti løfter:

„Herre, fra nu af og indtil jeg har opnået erkendelsen, vil jeg aldrig bryde de hellige bud, ikke være arrogant overfor nogen, som er ældre, ikke blive vred på nogen; ikke være misundelig på nogen; ikke ønske deres rigdom, ikke være nærig, men dele min rigdom og lykke med de fattige. Jeg vil være venlig mod alle mennesker, give almisser til de fattige, sætte mig i deres sted, og tænke på, hvad der kan gavne dem, og upartisk forsøge at hjælpe dem uden at tænke på mig selv. Hvis jeg møder folk, som er ensomme, som er kommet i fængsel, som lider af sygdomme, eller som har problemer, vil jeg forsøge at opmuntre dem ved at forklare Sandhedens Lov. Hvis jeg ser andre som fanger dyr og er onde ved dem, eller som bryder andre regler i Læren, vil jeg så godt jeg formår straffe dem, hvis de bør straffes, og vejlede dem, hvis de bør vejledes, og få dem til at holde op med sådanne handlinger. Jeg vil ikke glemme at modtage den sande lære, for de som glemmer den, fjerner sig snart fra

sandheden, der findes i alt, og er ikke i stand til at nå Erkendelsens bred.”

„Jeg vil endvidere fremsige tre ønsker for at frelse alle ulykkelige mennesker: „Jeg ønsker at kunne give alle mennesker fred i sindet. Jeg tror, at dette ønske, lige meget hvilket liv, jeg herefter får, vil blive en godhedens rod, som vokser op til at blive den sande læres visdom.”

„Jeg ønsker, at jeg utrætteligt må kunne prædike læren til andre, efter jeg selv har modtaget den sande læres visdom.”

„Og endelig ønsker jeg, at jeg kan beskytte denne lære, selv om jeg må ofre både min ejendom, mit legeme, eller mit liv.”

Familielivets sande mening er at kunne give hinanden støtte på vejen til Erkendelsen. Også en kvinde kan blive en af Buddhas store disciple, hvis hun bestemmer sig for at søge Erkendelsen og afgiver de samme løfter som Mallika.

III

LEVEREGLER FOR ALLE

1. Der er syv vigtige leveregler, som folk må følge for at gøre et land velstående.

For det første må man ofte mødes for at diskutere politiske forhold, og alle må bidrage til landets forsvar.

For det andet må folk fra alle samfundslag mødes for at diskutere landets problemer.

For det tredje bør folk respektere landets gamle traditioner, og ikke ændre dem uden grund, og alle bør bestræbe sig på at følge de vedtagne regler.

For det fjerde bør folk respektere forskellene i køn og alder, og forsøge at bevare samfundets og familiens renhed.

For det femte bør folk vise omsorg for deres forældre, og tjene deres lærere.

For det sjette bør folk ære deres forældres grave og holde mindeceremonier for dem.

For det syvende bør folk følge de dyder, der fører til den rette vej, rose gode handlinger, følge anvisninger fra

gode lærere, og give dem offergaver.

Et hvilket som helst land, som følger disse regler, vil uden tvivl øge sin rigdom, og blive respekteret af andre lande.

2. Der var engang en konge, som på grund af sin godhed blev kaldt „Det store lys' konge”. Han forklarede sine principper på følgende måde:

For at kunne regere et land må man først være i stand til at kontrollere sig selv. En hersker bør vise folket, at han har medlidenhed, og må hjælpe alle med at få et rent sind, så de kan finde den største lykke af alle, lykken og freden man finder ved at modtage den sande lære.

Når fattige kommer til ham, må han åbne sit skatkammer, og lade dem tage så meget de vil, og bruge lejligheden til at belære dem om glæden ved at kunne frigøre sig fra alle onde tanker.

Folk opfatter ting forskelligt, afhængigt af deres sindstilstand. Nogen synes, at deres by er smuk, men andre synes måske, at den er grim. Det er forskelle i menneskers sind og omgivelser, der får dem til at tænke forskelligt.

Leveregler

De som respekter læren og har et rent sind, vil i sten og træer se lys og farver fra ædelstene. Men griske mennesker som ikke kan kontrollere deres sind, er end ikke i stand til at se skønheden i det smukkeste slot.

Alt i menneskers daglige liv er således. Alt har sin rod i sindet, og derfor må en hersker først lære sine undersåtter hvordan de kan kontrollere deres sind.”

3. Den vigtigste regel er, som de „Det store lys’ konge” sagde, at lære folk hvordan de kan kontrollere deres eget sind.

At kontrollere sit sind betyder det samme som at søge Erkendelsen, og derfor må en hersker først og fremmest tro på Buddhas lære.

Hvis en hersker tror på Buddha og hans lære, og ærer dem som viser medfølelse og høj moral, vil han ikke få fjender eller møde had, og landet vil uden tvivl blive rigt.

Hvis et land er rigt, vil det ikke ønske at angribe andre lande, og det behøver ingen angrebsvåben.

Når alle er lykkelige og tilfredse, vil klasseforskelle forsvinde; der udføres flere gode gerninger, gode dyder fremelskes, og mennesker vil respektere hinanden.

Alle vil blive velstående, vejret vil blive normalt, sol, måne og stjerner vil skinne, regnen vil komme til rette tid, og alle naturkatastrofer vil undgås.

4. Det er en herskers pligt at beskytte folket. Han er folkets forældre, og må beskytte det med sine love. Han må sørge for sit folk, som forældre passer på deres børn. På samme måde som en mor skifter ble på sit barn, før det begynder at græde, må han fjerne folkets lidelser, og give det lykke, før der fremkommer klager. Folket er hans lands rigdom, og hans styre er ikke perfekt, før alle i landet lever i fred.

En hersker må derfor altid have sit folks velfærd i tankerne. Han må tænke på dets besværligheder og på dets lykke, og lægge planer for dets velstand. Han må derfor være informeret om mange ting: vand, vind, regn, afgrøder, høst og solen, samt om folkets sorger og glæder. For at kunne dømme retfærdigt, må han være informeret

Leveregler

om menneskers synder og dyder.

En viis hersker ved, at han må hjælpe folket, når det lider nød, og beskatte det, når det er velhavende. Han opkræver aldrig flere skatter end nødvendigt, således at folket ikke udplyndres.

En viis hersker beskytter folket med sin magt og værdighed. Kun en hersker, som leder sit land på denne måde, fortjener at blive kaldt en konge.

5. Sandhedens konge er kongen over alle konger. Hans slægt er ren og uplettet, han hersker ikke blot over hele verden, men er også Lærens beskytter.

Overalt hvor han færdes, forsvinder stridigheder og ondskab. Han hersker i overensstemmelse med Læren, og bringer fred til alle ved at uddrive alt had.

Sandhedens konge hverken dræber, stjæler eller bedriver hor. Han bedrager ikke, lyver ikke, og spilder

ikke tiden med intetsigende snak. I hans sind findes ikke griskhed, vrede og uforstandighed. Han fjerner disse onder, og erstatter dem med gode egenskaber.

Fordi hans styre er baseret på Læren, er han urørlig, og alle stridigheder og had mellem mennesker forsvinder. Derfor hersker der fred og harmoni i landet.

Han bringer lykke til alle, og kan derfor med rette kaldes „Kongen der beskytter Læren”. Fordi sandhedens konge er konge over alle konger, vil alle glædes over hans dyder, og regere deres lande efter hans anvisninger.

6. En viis hersker vil også vise medlidenhed, når han må dømme mennesker. Han må undersøge alle sager grundigt, og derefter dømme i overensstemmelse med de fem følgende principper:

For det første må han undersøge om alle anklager er sande.

For det andet må han sikre sig, at han dømmer i sagen på det rigtige tidspunkt. Hvis han afsiger dom på et tidspunkt, hvor han har autoritet, er dommen effektiv, men hvis han afsiger dom på et tidspunkt, hvor han ingen autoritet har, er dommen uden værdi, og dette vil skabe forvirring. Han bør derfor vente med at afsige dom til det

Leveregler

rigtige tidspunkt.

For det tredje må han ikke lade sig lede af sine egne motiver, Han må forsøge at sætte sig i den anklagedes sted, og prøve at finde ud af, om denne handlede forsætligt eller uforsætligt. Hvis den anklagedes handling var utilsigtet, må han frikendes.

For det fjerde må han afsige domme med mildhed og ikke med strengthed. Det vil sige, at han skal afsige en retfærdig dom, og ikke en dom, der er hårdere end nødvendigt. En god hersker vejleder en forbryder med mildhed, og giver ham tid til at indse sine fejl.

For det femte må han afsige domme med medlidenhed, og ikke med vrede. Han må hade forbrydelsen, men ikke forbryderen, og give ham mulighed for at angre det skete.

7. Hvis én af et lands ministre forsømmer sine pligter; for eksempel kun arbejder på at skaffe sig selv fordele, og modtager bestikkelser, vil det medføre forringelse af folkets moral. Folk vil bedrage hinanden, de stærke vil angribe de svage, adelsmændene vil være ligeglade med almindelige menneskers forhold, de rige vil bedrage de fattige. Al retfærdighed vil derfor ophøre, og landets problemer vil øges.

Under sådanne omstændigheder, vil landets ærlige ministre tage deres afsked, vise mænd vil tie af frygt for repressalier, og kun folk som benytter smiger, vil besætte stillinger i regeringen. Disse mænd vil bruge deres magt til at berige sig selv, og tænker ikke på at hjælpe de fattige.

Under sådanne forhold er det ikke muligt at regere, og det politiske apparat bliver ødelagt.

Sådanne uduelige embedsmænd stjæler folkets lykke. De er værre end tyve, fordi de bedrager både herskeren og folket, og er årsagen til landets problemer. Kongen bør afskedige sådanne embedsmænd, og give dem den hårdeste straf.

Men selv om landet styres af en god konge, som følger anvisningerne i Læren, findes der en anden slags uhæderlighed. Det er uhæderligheden hos den, som kun tænker på sin kone og sine børn, men glemmer at tage sig af sine forældre. Mange sønner stjæler endog fra deres forældre, og glemmer alt hvad de har lært fra dem. Sådanne sønner hører til de værste mennesker i denne verden, fordi de lader hånt om forældrenes kærlighed, en kærlighed som ikke vil kunne gengældes selv om de ærer dem og tager sig af dem hele livet. De som er illoyale mod deres hersker, og de som ikke tager sig af deres forældre, bør straffes som de værste forbrydere.

Leveregler

Også en anden form for uhæderlighed kan findes selv i et land, som bliver styret af en konge som følger retfærdige love. Der er folk, som glemmer de tre skatte; Buddha, Dharma (Læren), og Sangha (Ordenen). Sådanne mennesker ødelægger landets templer, brænder hellige skrifter, gør de religiøse lærere til deres tjenere, og krænker derved Buddhas hellige lære. Sådanne mennesker hører også til de værste forbrydere.

Den slags mennesker ødelægger folkets åndelige tro, som er fundamentet for alle gode gerninger. Sådanne mennesker graver deres egne grave ved at fratage andre deres tro.

Disse tre synder er de værste af alle, og bør derfor straffes hårdt.

8. Det kan forekomme, at nogen foretager sammensværgelser mod en konge som styrer i overensstemmelse med Læren, eller at fremmede hære invaderer hans land. I sådanne tilfælde må kongen tænke på tre ting.

Først må han gøre sig klart, at disse oprørere eller fremmede hære ønsker at skade og undertrykke hans

folk. Derfor må han forsvare sit eget folk mod lidelser, endog med våben.

For det andet må han forsøge at finde måder at stoppe dem på uden anvendelse af våben.

For det tredje må han forsøge at fange dem levende, uden at dræbe dem, og fratage dem deres våben.

Ved at tænke således, vil han efter at have anbragt sine mænd i de rigtige positioner og givet dem instruktioner, kunne føre kampen på den rigtige måde.

Handler han således, vil alle soldaterne blive opmuntret af hans visdom og værdighed; de vil forstå grunden til krigen, og kæmpe modigt og loyalt for at forsvare kongens vise styre. En sådan krig bringer ikke blot sejr, men også gode dyder.

KAPITEL 3

**ETABLERING AF ET
BUDDHASAMFUND**

I

FÆLLESSKABETS HARMONI

1. Lad os forestille os en bred mørk slette, som vimler med dyr.

Fordi det er mørkt, vil de ikke kunne genkende hinanden, og løber forvildede og bange mellem hinanden. Det er i sandhed et sørgeligt syn.

Lad os nu forestille os, at der kommer en mand med en stor fakkell og oplyser hele sletten.

Dyrene som indtil da havde levet i mørke, vil nu kunne se hinanden, og opdage, at der er andre som de. De vil frydes og nyde at være sammen.

„En bred mørk slette”, betyder her en verden, hvor mennesker lever i uvidenhedens mørke. De, hvis sind ikke er oplyste, vil gå omkring i ensomhed og frygt.

Etablering af et Buddhasamfund

De fødes ensomme, og dør ensomme. De bevæger sig omkring uden formål, og føler sig naturligvis ulykkelige.

Med „en mand med en fakkel”, menes Buddha, som åbenbarer sig som et menneske, og oplyser verden med visdommens lys.

I dette lys finder mennesker sig selv og andre, og glædes ved sammen at etablere et fredeligt samfund.

Selv om mange millioner mennesker bor sammen, udgør de ikke et samfund, medmindre de kender hinanden.

Et ægte samfund er oplyst af visdommens lys, og mennesker her kender hinanden og lever harmonisk sammen.

I sandhed, harmoni er selve livet og meningen med et ægte fællesskab eller en organisation.

2. Der findes tre forskellige organisationer. Den første type er baseret på ledernes magt og rigdom.

Etablering af et Buddhasamfund

Den anden type er dannet blot af bekvemmelighedshensyn, og vil kun vare så længe, som medlemmerne er tilfredse og ikke strides.

Den tredje type er den der har Læren som fundament, og harmoni som sjæl.

Det er naturligvis den sidste type som er den bedste organisation, for i dén lever medlemmerne med samme sind, og herfra opstår mange gode dyder. Her er harmoni, tilfredshed og lykke.

Erkendelsen er som regn der falder på et bjerg og løber ned som små bække, som løber sammen til åer, der bliver til store floder, som løber ud i havet.

Den hellige læres regn falder på alle mennesker uden hensyn til hvilke forhold de lever under. De som modtager læren, samler sig i små grupper, derefter i organisationer og samfund, og befinder sig til sidst i Erkendelsens åbne hav.

Disse menneskers sind forenes som mælk og vand, og danner sammen et harmonisk fællesskab.

Etablering af et Buddhasamfund

Derfor er den sande lære det fundamentale krav for at etablere en perfekt organisation, og som nævnt ovenfor, er den det lys, som gør det muligt for mennesker at lære hinanden at kende. Den glatter deres sinds ujævnheder, og får dem til at leve i harmoni.

En sådan organisation som henter sin styrke fra Læren, kaldes et sandt fællesskab.

Alle mennesker bør leve efter lærens anvisninger, og træne deres sind i overensstemmelse hermed.

Buddhas fællesskab inkluderer teoretisk alle mennesker, men i virkeligheden er det kun de troende, som er medlemmer.

3. I dette sande fællesskab, er der to slags medlemmer: de som prædiker for lægfolket, og de som forsyner lærerne med mad og klæder. Sammen vil de udbrede og bevare Læren.

For at fuldende fællesskabet, må der være perfekt harmoni mellem medlemmerne. Harmonien sikres ved at lærerne prædiker for lægfolket, og lægfolket ærer lærerne.

Etablering af et Buddhasamfund

Medlemmerne i Buddhas fællesskab bør bestræbe sig på at leve i fred og uden stridigheder, glæde sig over at kunne bo sammen med andre der har samme tro, og forsøge at blive som ét sind.

4. Der er seks leveregler som man må følge for at skabe harmoni i fællesskabet. De er: at tale oprigtigt, opføre sig hensynsfuldt, bevare sit medfølelse sind, dele med andre, overholde samme bud, og have de rigtige synspunkter.

Blandt disse leveregler, er den sidste den vigtigste, og omslutter de fem andre.

Der er også to sæt leveregler medlemmerne bør følge for at fællesskabet kan blomstre.

Reglerne i den første gruppe er:

(1) De bør ofte mødes for at diskutere Læren.

(2) De bør omgås hinanden som ligestillede, og respektere hinanden.

(3) De bør ære Læren og ikke lave om på reglerne.

Etablering af et Buddhasamfund

(4) Gamle og unge bør være høflige mod hinanden.

(5) De skal opføre sig oprigtigt og udvise ærbødighed.

(6) De skal mødes på et fredfyldt sted for at rense deres sind, og bestrebe sig på at vise tilbageholdenhed.

(7) De skal holde af alle mennesker, tage venligt imod alle gæster, og pleje de syge. Et fællesskab som følger disse regler, vil aldrig opløses.

Den anden gruppe regler som medlemmerne bør følge, er: (1) At bevare et rent sind, og ikke ønske sig for mange ting. (2) At slukke begæret og undertrykke griskheden. (3) At være tålmodig og ikke strides. (4) At være stille, og ikke spilde tiden med intetsigende snak. (5) At følge Læren, og ikke være arrogant. (6) At bevare læren, og ikke følge andre lærer. (7) At være sparsom, og ikke bortødsle for mange penge på mad og klæder.

Hvis medlemmerne følger disse leveregler, vil fællesskabet bevares, og aldrig ødelægges.

5. Som det er blevet forklaret tidligere, er harmoni grundlaget for fællesskabet, og man må derfor være på vagt overfor alt som kan skabe uoverensstemmelser, og

Etablering af et Buddhasamfund

søge at fjerne årsagerne så snart de opstår.

Man kan ikke fjerne blodpletter med blod; bitterhed fjernes ikke med bitterhed. Bitterhed fjernes kun ved at glemme den.

6. Der var engang en konge, som blev kaldt „Kong Kalamitet”. Hans land blev besat af en krigerisk nabokonge, som hed Brahmadata. Kong Kalamitet skjulte sig i nogen tid med sin kone og søn, men til sidst blev de taget til fange af fjendens mænd. Dog lykkedes det sønnen, den unge prins, at undslippe.

Prinsen forsøgte at finde en måde hvorpå han kunne redde faderen fra døden på skafottet. Men han var kun i stand til at snige sig forklædt hen til henrettelsespladsen, og se sin far blive ført til skafottet.

Faderen genkendte sin søn, og sagde, som om han talte til sig selv: „Sørg ikke længe, for hast dig ikke, bitterhed kan kun fjernes ved at glemme den.”

Herefter søgte prinsen længe en mulighed for at hævne faderens død. Til sidst lykkedes det ham at blive

Etablering af et Buddhasamfund

ansat på Brahmadattas slot, og her vinde kongens tillid.

En dag da kongen var på jagt, tænkte prinsen, at nu var tidspunktet kommet, hvor han måtte hævne sin fars død. Det lykkedes ham at få ledt kongen væk fra soldaterne, og ride med ham til et afsides sted. Kongen blev til sidst træt, og han lagde sig ned og faldt i søvn med hovedet i prinsens skød; så stor var hans tillid til ham.

Prinsen trak da sin dolk frem og holdt den mod kongens strube, men pludselig kom han i tanker om hvad hans far havde sagt på vejen til skafottet, og han kunne ikke få sig selv til at dræbe kongen. Mens han tøvede, vågnede kongen med et sæt og sagde, at han havde drømt, at Kong Kalamitets søn forsøgte at dræbe ham.

Prinsen holdt da kongen fast, røbede sin identitet som Kong Kalamitets søn, og sagde, at nu var hævnens time kommet. Men igen kunne han ikke få sig selv til at dræbe kongen, og til sidst kastede han dolken bort og faldt på knæ foran kongen.

Kongen hørte prinsens beretning, og blev meget bevæget, han tilgav prinsen, og bad ham også tilgive mordet på faderen. Han gav det erobrede land tilbage til prinsen, og der blev derefter fred mellem de to lande.

Etablering af et Buddhasamfund

Kong Kalamitets sidste ord: „Sørg ikke i land tid”, betyder, at man ikke skal føle sig bitter længe. „Forhast dig ikke”, vil sige, at man skal tænke sig godt om før man bryder et venskab.

Bitterhed fjernes ikke med bitterhed, men kun ved at blive glemt.

For at bevare fællesskabets harmoni, er det nødvendigt, at alle dets medlemmer følger moralen i denne historie.

Ikke kun medlemmerne af fællesskabet, men også alle andre, bør i deres daglige liv leve i denne ånd.

II

BUDDHAS LAND

1. Hvis en munkeorden lever i harmoni, og ikke glemmer pligten til at udbrede Buddhas lære, vil ordenen gradvist vokse sig større, og Læren spredes.

Dette betyder, at flere og flere vil søge vejen til Erkendelsen, og at griskhedens, vredens og uforstandighedens hær, som ledes af uvidenhedens og begærets onde konge, vil trække sig tilbage, og visdommen, lyset,

og glæden vil få overtaget.

Djævlens styre er fyldt med griskhed, mørke, stridigheder, sværd, blod, jalousi, fordomme, had, bedrageri, smiger, sleskhed, hemmelighedskræmmeri, og bagtalelse.

Men hvis visdommens lys skinner her, og medlidenhedens regn falder, vil troens rødder få fodfæste, og glædens blomster folde sig ud; og djævlens land vil på et øjeblik forvandles til Buddhas land.

Og på samme måde som en sval brise og nogle få blomster bebuder forårets komme, så vil græs, træer, bjerge og floder blive fyldt med liv for et menneske som har opnået Erkendelsen.

For når et sind renses, vil også omgivelserne blive rene.

2. I et land, hvor der leves i overensstemmelse med Læren, vil alle mennesker have et rent sind. Lyset fra Buddhas store barmhjertighed skinner uophørligt på, og beskytter alle mennesker, og hans ånd uddriver alle urenheder fra deres sind.

Et rent sind bliver et dybt sind og et sind, som følger Vejen, et sind som giver almisser, et sind som overholder

Etablering af et Buddhasamfund

reglerne, et tålmodigt sind, et utrætteligt sind, et roligt sind, et viist sind, et medfølelse sind, og et sind som på alle mulige måder forsøger at lede andre mennesker til Erkendelsen, således at Buddhas storslåede land kan etableres.

Et hjem med ens kone og børn bliver forvandlet til et hjem hvor Buddha er til stede, Et land hvor der hersker sociale uretfærdigheder; bliver også forvandlet til et land styret af Buddhas retfærdige ånd.

Et kejserligt palads, der er bygget af begærlige mennesker, kan ikke gøres til Buddhas hjem. Men han kan tage bolig selv i en fattig hytte, hvor månens lys skinner igennem hullerne i taget, hvis hyttens ejer har et rent sind.

Når Buddhas land bliver bygget af et enkelt menneskes rene sind, vil dette sind blive samlingspunktet for mange andre der har samme tro. Troen på Buddha vil sprede sig fra det enkelte menneske til familien, fra familien til landsbyen, fra landsbyen til byer, til hovedstæder, lande, og til sidst til hele verden.

I sandhed, det at udbrede Læren vil sige at gøre Buddhas land større.

3. Det er sandt, at når man betragter denne verden med dens griskhed, uretfærdighed og blodsudgydelser, kan den synes at være djævlens værk. Men når folk begynder at tro på Buddha, vil blodet forvandles til mælk, griskhed til medlidenhed, og djævlens verden vil blive til Buddhas Rene Land.

Det kan synes at være en umulig opgave at tømme et hav med en øse, men beslutsomheden man viser ved at prøve på det, er den samme beslutsomhed man må have for at tro på Buddha.

Buddha venter på den modsatte bred. Her er Erkendelsens verden, hvor der ikke findes griskhed, vrede, uforstand lidelse eller bekymringer, men kun visdommens lys og medlidenhedens regn.

Det er et fredeligt land, hvor de lidende, de sørgende, og de, som er udmattede af anstrengelserne ved at prædike Buddhas lære, kan finde hvile.

I dette land er der grænseløst lys og evigt liv. De som kommer hertil, vil aldrig vende tilbage til forblindelsens verden.

Dette rene land er fyldt med Erkendelsens lykke, blomsterne her udsender visdommens dufte, og fuglene

Etablering af et Buddhasamfund

synger om den hellige lære. Det er dette land alle mennesker må stræbe efter at nå.

4. Men selv om landet er et sted hvor man kan hvile sig, er det ikke et sted for dovenskab. De smukke blomsterbede skal ikke bruges som senge, hvor man kan sove så længe man ønsker; de er steder, hvor de som har arbejdet hårdt, kan hvile sig en stund, før de genoptager deres arbejde med at udbrede Buddhas lære.

Buddhas mission er endeløs. Den vil fortsætte så længe mennesker og andre levende skabninger lever på jorden, og så længe disses sind skaber nye verdener.

Buddhas børn, som ved hans styrke har kunnet komme til det rene land, vil ønske at vende tilbage til landet de kom fra, for der at hjælpe med at udbrede hans lære.

På samme måde som flammen fra et stearinlys kan antænde andre stearinlys, og alligevel brænde med samme styrke, vil også Buddhas lys uden at svækkes skinne på det ene sind efter det andet.

Buddhas børn vil også påtage sig hans mission, og

utrætteligt arbejde på at smykke hans Rene Land.

III

DE SOM HAR GJORT BUDDHA ÆRE, OG ER BLEVET OPTAGET I HANS HELLIGE LAND

1. Kong Udayanas kone, dronning Syamavati var fast i troen på Buddha.

Hun boede i paladsets inderste rum, og gik aldrig ud. Men hendes tjenestepige, den pukkelryggede Uttara, som havde en god hukommelse, gik altid ud for at høre Buddhas prædikener, og når hun kom tilbage, gentog hun alt, hvad hun havde hørt, for Syamavati, som således fik øget sin visdom og styrket sin tro.

Kongens anden kone, Magandeiya, var meget jaloux på Syamavati, og forsøgte at få hende dræbt. Hun bagtalte hende for kongen, som til sidst troede på løgnene, og besluttede at beordre Syamavati henrettet.

Men Syamavati stod roligt foran kongen med et udtryk der udstrålede så megen mildhed, at kongen ikke kunne få sig selv til at dræbe hende. I stedet bad han hende tilgive at han havde troet på løgnene om hende.

Magadeiya blev nu endnu mere vred, og en dag

Etablering af et Buddhasamfund

kongen var ude, fik hun nogle onde mænd til at sætte ild på paladsets indereste rum. Syamavati bevarede roen, og beroligede de opskræmte tjenestepiger, og døde derefter uden frygt i ånden, hun havde lært fra Buddha. Den pukkelryggede Uttara indebrændte ligeledes.

Blandt Buddhas mange kvindelige disciple, er disse to de mest lovpriste: Dronning Syamavati som den mest medfølende, og Uttara som den gode lytter.

2. En af Buddhas fætre, Kong Mahanama fra Shakya-klanen, troede fast på Buddhas lære, og var en af hans mest hengivne disciple.

Nabolandets konge, den grusomme Virudaka, besatte på den tid Shakya-klanens land, og ville dræbe alle i klanen. Mahanama gik til Virudaka og bad ham skåne sit folk. Han vidste, at det ville være svært at overtale den onde Virudaka, og kom derfor med det forslag, at Virudaka skulle lade fangerne løbe så længe som han kunne holde sig under vandet i en dam i nærheden.

Virudaka tænkte, at et menneske ikke kunne holde sig under vandet i ret lang tid, og gik med på forslaget.

Etablering af et Buddhasamfund

Borgens porte blev åbnet mens Mahanama holdt sig under vandet, og folk løb for at komme i sikkerhed. Men han kom ikke op igen, for han havde ofret sit liv ved at binde sit hår fast til en rod under vandet.

3. Utpalavarna var en berømt nonne; hun blev anset for at være lige så viis som Maudgalyayana, en af Buddhas største disciple. Hun var leder af nonneordenen, og prædikede utrætteligt Læren til de andre nonner.

Devadatta var en meget ond mand, som forgiftede kong Ajatasatrus sind, og overtalte ham til at forkaste Buddhas lære. Men senere angrede Ajatasatru, og blev en af Buddhas ydmyge diciple.

Da Davadatta nogen tid senere kom til kongen, og bad om at få foretræde, blev han derfor afvist ved borgens port. Kort efter så han Utpalavarna komme ud fra borgen, og dette gjorde ham så rasende, at han trak sit sværd, og sårede hende alvorligt.

Hun gik trods store smerter tilbage til klostret, hvor disciplene blev meget forfærdede, da de så hende. Men hun trøstede dem og sagde: „Søstre, livet er uberegneligt, alt er forgængeligt og uden substans. Kun Erkendelsens verden er fredelig og sikker. I må fortsætte jeres

Etablering af et Buddhasamfund

bestræbelser på at følge vejen.” Efter således at have givet sine sidste instruktioner, døde hun med fred i sindet.

4. Angulimalya, en grusom bandit, som havde dræbt mange mennesker, blev frelst af Buddha, og blev en af hans disciple.

En dag, da han som tiggermunk kom til en landsby, blev han straffet for sine tidligere synder. Nogle folk, som genkendte ham, overfaldt ham og sårede ham. Men han gik blødende tilbage til klostret, hvor han faldt på knæ foran Buddha og takkede ham, fordi han havde fået lejlighed til at lide for sine tidligere synder.

„Herre, jeg havde egentligt en navn som betød „harmløs”, men på grund af min uvidenhed dræbte jeg mange mennesker. Fra hver af disse tog jeg en finger, og derfor blev jeg kaldt Angulimalya, „fingersamleren”.”

„Men siden har jeg forstået visdommen i de tre skatte. Når en mand ager med stude eller heste, bruger han en pisk eller et reb. Men De, herre, har rensset mit sind uden at bruge hverken pisk, reb, eller krog.”

Etablering af et Buddhasamfund

„I dag har jeg fået den straf jeg har fortjent. Jeg ønsker ikke at leve eller at dø. Jeg venter bare roligt på det som måtte komme.”

5. Maudgalyayana var, som Sariputra, en af Buddhas største disciple. Da andre religioners lærere så, hvorledes Buddhas lære spredtes som rindende vand, som folk begærligt drak; blev de misundelige og forsøgte at lægge den hindringer i vejen.

Men intet kunne forhindre Læren i at udbredes. De andre religioners lærere forsøgte da at dræbe Maudgalyayana.

To gange undslap han, men den tredje gang blev han omringet af en stor gruppe af sine fjender og slået ned.

Hjulpet af Erkendelsens styrke, modtog han uberørt deres slag, og selv om hans knogler blev knust, og hans kød blev sønderrevet, døde han med et roligt sind.

